

Idet jeg altsaa pointerer, at Kærnen i den Opgave, der ligger for, i Virkeligheden ikke i streng Forstand er Tilvejebringelse af en Arbejdsanvisning, men en *Revision af Loven af 1907 om Arbejdsløshedskasser*, hvortil det for Kontrollens Skyld vil være nødvendigt at føje Oprettelsen af en Stats-Arbejdsanvisning, og idet jeg giver Regeringens Planer herom Fællesrepræsentationens Tilstuning med den i Delegeretmødernes Resolution og nærværende Skrivelse givne Begrænsning, skal jeg tillade mig at henstille, at der ikke i Loven træffes detaljerede Bestemmelser om, hvor der vil være at oprette Arbejdsanvisningskontorer, men — efter engelsk Mønster — forbeholdes Administrationen muligst frie Hænder til at oprette saadanne, hvor det viser sig formaalstjenligt. Fællesrepræsentationens Foreninger have sikkert Ret i, at det kun vil være formaalstjenligt at oprette saadanne Kontorer paa visse centrale Pladser, i alt Fald til en Begyndelse; man vil da altid kunne gaa videre. Det fra en Række Foreninger fremkomne Ønske om, at en eventuel Lov paa dette dette Omraade maa saa lidt som muligt gribe forstyrrende ind i bestaaende Arbejdsanvisninger af faglig Natur, der virke til Parternes Tilfredshed, skal jeg derhos anbefale til det høje Ministeriums Opmærksomhed; det falder jo sammen med Principper, hvis Sundhed er anerkendt i al Lovgivning, og det synes ikke utænkeligt, at saadanne Arbejdsanvisninger maa kunne indordnes som Led under, eller paa anden Maade bringes i Forbindelse med Statens mere centrale Kontorer.

Sluttelig skal jeg anføre, at enkelte Foreninger have peget paa, at den i Indenrigsministeriets Skrivelse foreslaaede Rejsehjælp til arbejdsløse, hvem der anvises Arbejde, altfor let vil kunne misbruges og vistnok kan undværes, samt at Arbejdsgiverne (eventuelt Arbejderne selv) godt vilde kunne yde en Betaling for Arbejdsanvisningen, der kunde dække Statens Udgifter, i det mindste delvis.

(Underskrift.)
